

АТАНАС ГЕОРГИЕВ

СЪРНЕТО

chitanka.info

Никога не ме е привличала стрелбата по мирните ловни животни. Цялата си ловна страст изразходвах по дирите на опасните за ловното стопанство лисици, порове и диви котки.

Така беше и този път. Реших да обиколя района и да потърся следите на някоя лисица. Спомням си, утрото ме завари под могъщия хребет на Миджур. Върхът е гол и се издига високо към небето. Под него се простират обширни пасища, а още по-долу започва стара букова гора, сред която се тъмнеят дебелостволи ели. Гората е прорязана от горе на долу от тесни, дълги с километри поляни — това са пътищата на снежните лавини. През тези поляни, които народът нарича лекии, винаги текат бистри, буйни потоци. Има Дълга лекия, Широка лекия, Меча лекия. През утринта, за която искам да разкажа, се изкачих по Дългата лекия.

Беше светло и ясно, а въздухът пощипваше кожата с приятната си свежест, която те кара да се чувстваш силен и волен като птица. Лекията беше обрасла с буйна трева, още влажна от сутрешната роса, затова се движех почти безшумно. На едно заблатено място почвата неприятно затрептя под краката ми и зловещо заждава тиня. Това ме накара да се отбия встрани по края на гората. На пътя ми се изпречи ниска скала, цялата обрасла с дебел слой мъх, из който на групи беше покарала млада папрат. Папратта леко трепереше от вятъра и сянката ѝ създаваше илюзия за пъстрота. Въпреки това изведнъж забелязах, че върху мъха спокойно спеше едно сърне!

Сърнето беше мъничко, нежно и хубаво като новородено агънце, само краката му бяха несравнимо по-дълги. Седнах внимателно до него и цяла минута го наблюдавах. Струваше ми се, трудно може да се намери нещо по-трогателно в своята беззащитност от едно малко сърненце, заспало на горския мъх!

Внезапно сърненцето трепна. Не зная какво го събуди — може би по някакъв необясним начин то почувства присъствието ми, — отвори очи и вдигна глава. В погледа му прочетох изненада и уплаха. Малкото животно скочи и неочаквано силно, призивно изпищя — викаше майка си. Аз останах на мястото си, а то тръгна през лекията, като непрекъснато пицеше, но беше толкова мъничко и слабичко, че се люлееше на тънките си крачета, размахваше ги смешно и на всяка крачка се препъваше дори и в най-малкото препятствие. Ех, колко

много сърненца загиват през тази ранна възраст от зъбите на хищниците!

Сърненцето навлезе в една млада лескова китка, размърда тънките гъвкави стъбълца на храста и остана сред тях. Помислих, че иска да се скрие там, и реших да продължа, за да не го безпокоя повече. Ала тъкмо нарах пушката, нещо ми направи впечатление. Малкото животно се опита да се изправи, но не можа. Изпищя още по-силно, пак се опита да стане — отново неуспешно...

Нещо се бе случило. „Змия“ — мярна се през ума ми лоша мисъл. — „Змия се е увила около краката му!“ — и веднага се спуснах към него. Но не — беше се случило нещо по-друго. Задното дясно краче на сърненцето се беше заклещило между две високи отрязани лескови пръчки и то напразно напругаше всичките си силици, за да се измъкне от тази опасна за него клопка. Подхванах го с две ръце, измъкнах го внимателно и го притиснах към гърдите си. Усетих под ръката си как силно и изплашено бие сърцето му.

Щом се почувства освободено от неочаквания капан, сърненцето зарита отчаяно и отново записука. И ето, силен тревожен тръбен зов се зачу, отначало отдалечен, а после съвсем наблизко. Нещо изтрещя в храсталака и една сърна изскочи от гората. Щом видя сърненцето си в ръцете ми, спря на десетина метра от мен наред поляната, погледна ме с големите си изплашени очи и отново го повика. Имаше нещо дълбоко затрогващо в молбата на тази горска майка — нещо, което кара човека да се замисли за мястото си сред природата, за ролята, която разумът му предопределя да играе под слънцето, за ролята на човека с пушка в ръце в гората!...

Пуснах внимателно сърнето на земята. То припна радостно към майка си. Сърната го помириша разтревожено, близна го ласкаво, погледна ме и тръгна навътре из гората. Сърнето я последва, размахвайки все така смешно тънките си неукрепнали крачета. Скоро се изгубиха сред гъсталака.

Нарамах пушката и си тръгнах развеселен — и този път ловният излет бе минал за мен успешно!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.